

lede, at alle, der meldte sig ved Valget 1903, nu ikke behøvede atter at melde sig, men paa Forhaand skulde betragtes som Vælgere. Dette vil naturligvis være praktisk og vil være meget naturligt, men det forudsætter, at man alle Vegne har bevaret Valgisterne fra 1903, saa at man har dem i Arkiverne.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) spurgte, om Biskopperne var beordrede til at deltage i Menighedsraadens Møder, naar der er Tale om Indstilling til Præsteembeders Besættelse. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har allerede udtalt sig herom, og jeg skal derfor kun tilføje, at i Cirkulæret af 6. Februar 1904 hedder det desangaaende: „Det henstilles til Biskoppen, om han finder Anledning til selv eller ved vedkommende Provst at søge mundtlig Forhandling med Menighedsraadene, eller om han mener, det vil være tilstrækkeligt, at Sagen fremsendes til Raadet, ledsaget af hans egne og Provstens skriftlige Bemærkninger“.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds (Jørgen Jensen) omtalte Kravet om et Præstelønningsforslag. Et saadant Forslag er udarbejdet af det kirkelige Udvalg, hvad der er ærede Medlemmer bekendt, men her maa endnu en fuldstændig Omregulering af alle præstelige Indkomster gaa forud. Udvalgets Beregning hviler ikke paa en saadan indgaaende Statistik, at man uden videre kan bygge derpaa og stole paa, at man har Penge nok til Lønningsforslaget.

Det ærede Medlem udtalte, at de ældre Præsters Udsigt til Forflyttelse var forringet ved Menighedsraadens Indførelse. Ja, det er en hyppigt forekommende Klage fra ældre Præster, men jeg tror dog, at den heldigvis er en hel Del overdreven — heldigvis, for det var ingenlunde ønskeligt og har heller ingenlunde været Tanken med Menighedsraadens Andel i Præstevalget, at det derved skulde gøres vanskeligere eller næsten umuligt for ældre Præster at rykke frem til et Embede med bedre Indkomster. Men heldigvis tror jeg, som sagt, at de fleste af disse Klager ere meget overdrevne. Der kan være en vis Fristelse for en ældre Præst, der sidder i sit Embede uden at være forflyttet, til at tænke sig: Havde vi ikke haft Menighedsraadene, havde det udelukkende staaet paa Ministeren, saa havde jeg nu siddet i det attraaede bedre Embede — siddet i det, der er Præsternes Haab, et Pastorat herovre paa Øerne med de højeste Indtægter.

Men jeg tror, at mange ældre Præster overse, at heller ikke efter den tidligere Ordning var det muligt for enhver Præst at fuldende dette Kredsløb fra et Begynderembede gennem et eller et Par Mellemembeder til et Embede med de højeste Indtægter. Det har ingenlunde været saaledes, at alle naaede dertil, ligesom det heller ikke er saadan, at enhver juridisk Embedsmand, enhver Retsbetjent, der begynder med et mindre Embede, naar til et Embede i første Lønningsklasse. For at vise, at der nu ikke er saa stor Tilsidesættelse af de ældre Præster, som Ordet gaar, skal jeg som Eksempel blot omtale Forholdet ved Besættelsen af et første Klasses Embede, der er blevet besat i de sidste Dage. Det var et Embede af første Klasse med Hensyn til Lønningen og et Enkirkespastorat paa Fyn. Der indkom 61 Ansøgninger, men kun 7 af de 61 Ansøgere ere fødte i 1855 eller før, altsaa i en Alder af 53 Aar eller derover, 2 ere fødte i 1855, en i 1854, en i 1851, en i 1850, en i 1849 og en i 1848. Det var altsaa alle dem, der med nogen Ret kunne kaldes ældre Præster. Af de 61 Ansøgninger indsendtes 23 til Menighedsraadets Betænkning eller Valg. Da det var et første Klasses Embede, sigtedes der meget skarpt, saa at der, som sagt, kun udtoges de 23 ældste, og udnævnt er derefter paa Menighedsraadets Indstilling en Præst, der er født 1850, altsaa den tredje ældste af de 61 Ansøgere. Denne den sidst foretagne Besættelse af et større Embede viser, at Klagerne over, at ældre Præster ikke kunne komme i Betragtning, heldigvis ere en Del overdrevne.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) optog igen Spørgsmaalet om, at Loven om det kirkelige Udvalg burde forlænges, naar man forlænger Loven om Menighedsraad. Det ærede Medlem forudsatte selv, at hvis det kirkelige Udvalg ved en Lov traadte i Live igen og atter skulde holde Møde, vilde det i Virkeligheden intet have at foretage sig, og forudsaa selv, at det kunde derved hensygne. Men det ærede Medlem mente, at dette var en naturligere Maade for det kirkelige Udvalg at afgaa paa end at afgaa ved en hurtig Død. Men er det det? Er det dog ikke langt naturligere og derved ogsaa smukkere, at det kirkelige Udvalg nu har endt sine Dage, at det har udført sit Arbejde, fremsat de Forslag med Betænkninger, til hvis Udarbejdelse det var nedsat, udtalt sig om og behandlet de Forslag, Ministeriet har forelagt det, og behandlet til Ende ogsaa de Sager, de